

NEWS

De alomtegenwoordige Digliotheek

2050 – het tijdperk van de visuele weergave van onzichtbare kennis

31 mei 2026, Tobias Engl

Zo begint een gewone dag in de wereld van de alomtegenwoordige Digliotheek, een gigantische kennisopslag met een persoonlijke Keeper. Wat dertig jaar geleden nog bibliotheek heette, is vandaag geen plek meer en geen app, maar een laag van het dagelijks leven. Een onzichtbaar netwerk dat op het juiste moment de juiste informatie op de juiste plek aanreikt. Wie een vreemde stad binnenloopt, betreedt ook haar kennisruimte – verkeerssituatie, gemeentelijke procedures, noodposten liggen klaar in de ooghoek. Wie een ziekenhuis binnenkomt, wordt door de gangen geleid, gekoppeld aan wachttijden en uitslagen, anoniem en toch persoonlijk. Wie een congres bezoekt, kent zijn gesprekspartners al vóór de handdruk en verstaat elke taal alsof het de zijne is. De bibliotheek is atmosfeer geworden.

Het ware wonder is echter niet de collectieve cloud, maar de intieme kenniswereld die ieder mens in zich draagt. De chip is kleiner dan een zandkorrel en veel meer dan opslag. Hij filtert, sorteert, denkt mee en vergroot bewustzijn en denksnelheid honderd-, soms duizendvoudig. Waar vroeger seconden nodig waren voor een beslissing, maken mens en AI nu in fracties van een seconde honderden afwegingen – aanbiedingen vergelijken, diagnoses kritisch bekijken, risico's inschatten, contracten controleren. De persoonlijke Digliotheek is geen archief, maar een begeleidend, adviserend medium dat nooit slaapt en precies dan aanvult wanneer het nodig is; niet eerder en niet later.

Schermen bestaan in deze wereld niet meer. De netvliesprojectie legt lagen over het zichtbare. Beoordelingen, openingstijden, wegwijzers rusten in het blikveld; één keer knipperen en ze verdwijnen. Via de directe neurale toegang verschijnt kennis zonder lezen, zonder luisteren. Matrixruimtes maken van wanden, tafels en plafonds in vergaderzalen en operatiekamers informerende vlakken. En wie nog een kleine afstand wil bewaren, houdt slimme lenzen en brillen. Informatie overal, precies op het moment dat ze nodig is.

ScreenWay, destijds een klein bedrijf uit München, begon met het ophangen van schermen op plekken waar tot dan toe alleen papier hing ... in hotels, lobby's, vergaderzalen en wachtkamers. Wat toen simpelweg digital signage (narrowcasting) heette, was de eerste stap van een lange gedaanteverwisseling. Platte schermen maakten plaats voor scherpere, genetwerkte en ten slotte onzichtbare displays; displays voor projecties op elk oppervlak; daarna maakten ze zich los van de materie en verschenen ze uiteindelijk rechtstreeks in het bewustzijn. Met die gedaanteverwisseling veranderde het bedrijf van naam: ScreenWay werd ScreenAway, kortweg "SCAW". Een stille woordgrap die de signatuur van een tijdperk werd, want de weg van het scherm was tegelijk een weg weg van het scherm.

Wat SCAW groot heeft gemaakt, was nooit de hardware, maar een bijna ouderwets idee. De juiste informatie op de juiste plek, op het juiste moment, voor de juiste mens. "Wij hebben nooit schermen verkocht", zeggen ze bij het bedrijf. "Wij hebben gasten geholpen zich welkom te voelen, patiënten zich te oriënteren, reizigers goed aan te komen. Die opdracht bestaat nog steeds, ze ziet er alleen anders uit." Maar wat betekent leren als alle kennis opvraagbaar is? Niet langer opslaan, maar begrijpen. Gegevens kennen is triviaal; ze doorgronden, de gevolgen ervan verantwoorden, het goede van het verkeerde onderscheiden, dát is de vorming van dit millennium. De Digliotheek levert kennis, de chip verwerkt die; wat geen van beide levert, zijn smaak, moed en wijsheid.

's Avonds sluit Lena haar ogen en zet haar chip in de rustmodus, een oud privilege: de nacht helemaal zonder verbinding. Ze pakt een boek uit de kast, papier, gedrukt, zwaar in de hand. Ze begrijpt de zinnen nu langzamer, moet woorden opzoeken, verdwaalt in alinea's. Het is vermoeiend. Het is langzaam. Het is heerlijk. De Digliotheek houdt de kennis paraat, SCAW ordent haar en maakt haar zichtbaar. Maar het mooiste wat deze wereld heeft voortgebracht, is misschien dat ze ons eraan herinnert wat het betekent om mens te zijn – dat wezen dat zich ook zonder alwetende beelden nog kan verwonderen. Welkom in de Digliotheek. In de wereld. In uzelf. Bij ScreenWay.